

LELKI VAGY SZELLEMI? MIÉRT NEM MINDEGY? 1.

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2023. október 22.

A mai napon valami olyasmiről lesz szó, amiről már nagyon sokat hallottatok. Ugyanakkor olyan irányból fogom megközelíteni a témát, ahogyan még nagy valószínűséggel nem hallottatok róla. Nagyon sok oldalról meg lehet közelíteni ezt a kérdést, hogy az embernek hármass felépítése van: szellem, lélek, test. És amit én látok, tapasztalok az ismerősök között, a mi gyülekezeteinkben is, vallásos ismerősök, barátok, munkatársak, partnereknek a szavaiból, amit kiszűrök az az, hogy nem igazán tudják, hogy mi a különbség a szellem és a lélek között. Azt a címet adtam a mai tanításnak, hogy: *Lelki vagy szellemi? Miért nem mindegy?*

Olyan Igéket fogok elolvasni ma, amelyeket már sokszor hallottál, mert szeretném, hogy ha ez egy sorozatnak az első része lenne, és szeretném ezt majd a későbbiekben folytatni. Tehát az alapoktól fogjuk kezdeni, és fogsz hallani most az első 5-10 percben olyan dolgokat, amiket már milliószor hallottál, sőt még plusz egyszer. De mivel milliószor hallottad már, sokszor ez a probléma. Mert az elménk sokszor azt gondolja, azt feltételezi, hogy én ezt már tudom. Ezzel kapcsolatban már nincs új információ, amit kaphatnék, és az elménk beszűkül, és nem hajlandó befogadni új információt azzal kapcsolatban. Sokszor mi magunk vagyunk az akadálya annak, hogy a friss kijelentés elérkezzen hozzánk, pedig ebben a dologban sokkal több minden rejlik, mint amiről megértésünk van, vagy lehet.

Mert az, hogy te megismered önmagadat, úgy gondolom, hogy egy kulcsfontosságú dolog ahhoz, hogy egy boldog, kiegyensúlyozott, győztes keresztény életet élj! Nem ismered önmagadat, nem ismered saját működésedet. Nem ismered úgy, ahogy azt a Biblia tanítja, hogy te mi vagy valójában, ki vagy valójában, hogyan működsz, hogy miért van az úgy benned, ahogy van. Csak az ösztönös reakcióid és a megtanult válaszaid vannak mindig ugyanazokra a dolgokra, és nem fedezed fel magadban, hogy ez a dolog most honnan ered, honnan ered ez az indulat, honnan ered ez a féltékenység, vagy gerjedelem, vagy öröm, vagy békesség, vagy kiegyensúlyozottság, vagy szelídség, vagy visszahúzódság, vagy ez a nagy harsányság, honnan van ez bennem? Miért van ez bennem? Vagy legyintünk arra, hát ez mind Istentől van, így születtem, nem lehet mit csinálni, igyekszem változni! – akkor az elménk beszűkül, és azt gondoljuk, hogy hát ebből nem is lehet nagyon kitörni. Ezt osztotta nekem a gép, ahogy szokták mondani, ez a laposítás, ez a sorsom, és mindenfélét szoktak az emberek mondani, ilyen vagyok, nem tudok ellene semmit tenni.

Az alapló, hogy egyáltalán felfedezzük és megértsük, hogy nem lélek és test vagyunk csupán, mint ahogy a világ ezt gondolja, mint ahogy a tudomány is nagyon sok területén ezt így gondolja, hanem van egy nemesebb részünk. És igazából, ami mélyebben bennünk van, az a szellemünk. Van lelkünk és van testünk, ugye? Ezt a mi köreinkben milliószor plusz még egy párszor hallottad. De mi a különbség a szellem és a lélek között? Mi a különbség? Melyiknek milyen tulajdonságai vannak? Hogyan nevezzük meg? Hogyan gondoljunk magunkra ezzel kapcsolatban, és hogyan tudjuk ezt igazán kezelni?

Úgy gondolom, ha tudjuk például azt, hogy miért vagyunk olyanok, amilyenek, miért viselkedünk, miért úgy reagálunk, akkor könnyebb szeretetben is járni. Könnyebb megérteni a másikat is, mert ha megértjük, hogy mi milyenek vagyunk, akkor könnyebben megértjük a másikat is, hogy ő miért olyan. Miért viselkedik úgy? Amikor arról beszélünk, hogy a másik valamilyen viselkedésmódot, viselkedésformát mutat az irányunkban, akkor mindig első körben a felszín látjuk. Azt látjuk, hogy ő ideges, hogy ő mérges, ő megbántott, nevetlen, ő kedves, és látjuk azt kívülről, hogy milyen, de hogy miért ilyen, azt nem feltétlenül látjuk. Meg tudjuk magyarázni persze, mert így nevelték, meg ő intelligens, meg ezt örökölte a szüleitől, ilyen családban nőtt fel, és ezek mind-mind igazak, de van ennél valami mélyebb dolog, amibe szeretnék ma belemenni.

Kezdjük az alapoktól, mert néznek bennünket olyan testvérek, akik nem a mi köreinkbe járnak. Más közösségek hívői, más közösségek tagjai, és örülünk annak, hogy követnek bennünket, hisszük

azt, hogy épülésükre lehetünk sokaknak. Vannak közösségek, vannak gyülekezetek, ahol egyáltalán nincs megkülönböztetve a szellem és a lélek, mint kifejezés, vagy szó, semmilyen tanítás nincs erről. A vallásos közösségek szinte mind ilyenek, és nagyon sok olyan nagyra nőtt gyülekezet is van, ahol egyszerűen a dogmatika, a tantétel, és az a hitvilág, amit ők magukra öltöttek, amiben persze van sok jó is, egyszerűen ilyen beszűkült látásmód, és nem engedi azt, hogy maga a Biblia legyen az, ami meggyőzi őket arról, hogy változni lehet. Aki nem engedi azt, hogy a Biblia legyen az, ami befolyásolja őt, azokat az embereket is szeretjük. Nem mondjuk azt, és soha nem hallottad erről a pulpitusról, hogy nálunk van a bölcsék köve, mindent tudunk, és mindent értünk, és minden hiba nélküli, ami itt van. Viszont mi sohasem hivatkozunk arra, hogy mi ezt így hisszük, mert a mi gyülekezetünk, a mi egyházunk, a mi teológiánk így tanítja. Tudod, mire hivatkozunk? Isten Igéjére.

És azt hiszem, hogy bárkivel, ha beszélgetsz, bármilyen gyülekezeti háttérből is jön, ha ez a közös pont megvan közöttetek, akkor van alapja a beszélgetésnek. Ha az az alapja, hogy ő a vallásában mit hisz, meg te a vallásodban vagy egyházadban, vagy teológia szinten mit hiszel, akkor ha az ellentétek felszínre jönnek, nem tudnak kiegyenlítődni, vagy nem tud az egyik vagy a másik megtérni, mert nem közös alap az, amin álltok. Tehát a közös alap az Isten Igéje. Hogy egy-egy gyülekezet, egy-egy közösség mit tanít, természetesen az úgy rendben van, vannak bizonyos tantételek, amelyek bizonyos fajta gyülekezetekre jellemzőek, de a közös pont az Isten Igéje, és mindannyian Isten Igéjéhez kell, hogy hozzáigazítsuk magunkat. És ha Isten Igéje az Ószövetségben is és az Újszövetségben is elég határozottan, egyértelműen, több helyen is kinyilvánítja azt, hogy az ember szellem, lélek, test, akkor onnantól kezdve én nem írhatom ezt felül, és nem mondhatom azt, hogy de hát nekem a szellem kifejezés olyan idegen, meg lehet attól ijedni. Nem az Igének kell hozzám idomulnia, nem az Igének kell az én kultúrámhoz, az én nemzetem felfogásához igazodni, hanem nekem kell az Igéhez igazodni. Ez mindig így volt, és mindig is így lesz a jövőben!

Tehát nézzük az 1Tesszalonika 5,23-at! Mindenki ismeri ezt az igeverset, alapigevers az Újszövetségben, a katolikus Bibliában is, a református Bibliában is, és minden Bibliában, amely igyekszik az eredeti nyelvet hitelesen visszaadni, szerepel a szellem, lélek, test megkülönböztetve. Ez az egyik legközismertebb igevers az Újszövetségben, így hangzik:

1Tesszalonika 5,23.

23. Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket mindenestől, és a ti egész valótok: szellemeitek, lelketek és testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére.

Lehet ezzel vitatkozni? Azt hiszem, hogy nem akarunk farizeusok lenni, akik belekötünk Jézus szavába. Ők ezt megtették, vitatkoztak az igazsággal. Vitatkoztak azzal, amit Ő mondott. Mi nem akarunk vitatkozni ezzel. Tehát ha az Ige azt mondja, hogy szellem, lélek, test, akkor én úgy gondolom, hogy az én feladatom az, hogy kutassam, keressem, hogy az Ige mit mond még erről. Mi az, amit még ezzel kapcsolatban tudnom lehet. És nemcsak ez az egy Ige bizonyítja, azt, hogy az ember nem csupán test és lélek, hanem több más is, és mindjárt megyünk tovább.

Még az előbbi a gondolathoz visszafordulnék, szeretném folytatni ott, hogy miért fontos, hogy ismerd önmagadat? Miért fontos, hogy tudd, mi az, ami a szellemedből jön, szellemedből ered? Egyáltalán honnan ered a szellemed? Miért fontos az, hogy tudd, hogy mi az, ami a lelkedből jön, egyáltalán honnan ered a lelked? És a legegyszerűbb, ami mindenkinek az egyik legkézzelfoghatóbb, hogy mi az, ami a testedből fakad? A testedet látod, meg tudod fésülni a hajadat, meg tudod mosni a fogadat, föl tudod öltöztetni, valaki vékony, valaki molettebb, valakinek ilyen a csontozata, valakinek olyan az arcvonása, valakinek kék a szeme, valakinek szőke a haja. Ez a legegyszerűbb, hogy kívülről milyenek vagyunk, de a lélek és a szellem nem látható. És ami nem látható, azzal kapcsolatban megy a fantázia aztán ezerrel, hogy de hát a lelkünk nem látható, a szellemünk sem, igazából ugyanaz a kettő, nem? Nem látható, ott van belül, egybe van folyva, nem teljesen mindegy?

Nem, mert a Biblia nagyon határozottan beszél arról, hogy nem mindegy. Meg fogod látni, hogy a Biblia az újjászületett keresztények számára miként mondja el azt, hogy te szellemi ember legyél, ne pedig lelki, és hogy mennyire pozitív a szellemi ember megítélése, és mennyire negatív a lelki ember megítélése a Bibliában, de az Igék mindjárt majd önmagukért beszélnek.

Tehát generációk sokasága nőtt fel úgy, hogy nem is tudott erről a hármasságról. Sem az elmúlt kétezer évben az egyháztörténelemben, sem Magyarországon a cirka ötszáz éves magyar fordítás óta sem. A világ természetesen nem tudja ezt megkülönböztetni, de megvan ezzel kapcsolatosan a bibliai igevers, amely megmondja, hogy csakis és kizárólag Isten Igéje az, ami szét tudja választani a szellemet és a lelket. Ha az elméd szintjén, ha tudomány szintjén, ha pszichológia szintjén próbálsz a különbséget megtalálni, és vizsgálni, hogy mi a szellem a lélek közötti különbség, akkor zsákutcába jutsz, mert nincs semmilyen kinyilatkoztatás, nincs semmilyen könyv, nincs semmilyen tudományág, amely ezt olyan pontosan, olyan biztosan eléd tudná tárni, mint a Biblia. Erről a Zsidókhöz írt levél 4. fejezet 12. verse azt mondja:

Zsidó 4,12.

12. Mert az Istennek Igéje élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a léleknek és a szellemnek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a szívnek gondolatait és szándékait.

Tehát micsoda? Az Isten Igéje, Isten beszéde az, amely képes különválasztani. Nincs semmi ilyen könyv a könyvtárban. Nincs semmilyen tudományos beszámoló a YouTube-on, vagy a Nobel-díjasok között, akik az Igén kívül neked pontosan meg tudnák mondani azt, hogy mi a különbség a szellemed és a lelked között. Pedig óriási a különbség, azzal együtt, hogy rendkívül nagy hasonlóság is van. Mert ahogy van a szellemtest, ez így a Bibliába nem szerepel, hogy lélektest de ennek is megvan a maga formája, de a testünknek is megvan a maga formája, és mi Isten képére és hasonlatosságára lettünk teremtve. Úgy hiszem, hogy ez a hármasság megállja a helyét, hogy mi így mindenestől Isten képére lettünk teremtve. De megnézzük mindjárt az Igét, és akkor könnyebb lesz ezt megérteni.

Ismétlem még egyszer. Egyedül, kizárólag csak Isten Igéje képes arra, hogy tisztán és világosan elmagyarázza nekünk azt, hogy különbség van a szellem és a lélek között. Ennek ellenére a keresztények túlnyomó többsége nem tud erről sokat. Annak ellenére, hogy a hozzánk hasonlóan karizmatikus körökben és a legújabb bibliafordításokban az elmúlt tíz, húsz, harminc évben már egyre több magyar fordítás van, ami megkülönbözteti a szellem és a lélek szót a Bibliában. Régebben úgy gondoltuk, és úgy olvastuk, és nagyjából ez helytálló volt, hogy amikor Károli a Szent Lélekre utalt, akkor ott az L betű a Lélek szóban, nagy kezdőbetűvel volt írva. Amikor az embernek a lelkéről volt szó, akkor kis l-lel volt írva, de nem volt megkülönböztetve a szellem és a lélek szó. Károli csak ebben az egy igeversben különböztette meg. Mindjárt beszélek erről, hogy szerintem, miért történhetett ez így.

Miért fontos az, hogy az emberek, főleg a keresztények tudjanak erről? Azért nagyon fontos, mert nekem meggyőződésem, és ez magánvélemény, nem muszáj ezt elfogadnod, hogy az a sok-sok puzzle darab, ami a megváltással kapcsolatos, csak és kizárólag akkor érthető meg tisztán és világosan, ha tudod a különbséget a szellem és a lélek között. Ha tudod, hogy az újjászületéskor mi történik benned, mi történik veled. Ha tudod azt, hogy mit jelent az, hogy új szívet kapsz. Ez csak akkor érthető meg, ha tudod, mi a különbség a szellem és a lélek között.

Ennek a megértése nélkül nem érted meg a Biblia egyik kulcsszavát az Újszövetségben, hogy mi a megigazulás. A megigazulás – a Római levél, a Galata levél, és egyébként Pál leveleinek az alapszava – a szellemedre vonatkozik, nem a lelkedre. Nem érted meg azt, amikor a Biblia azt mondja, hogy te szent vagy, és el vagy választva Isten számára, le vagy pecsételve Isten számára, és örök életet nyertél. Ez hogyan lehetséges, miközben látsz magadban olyan dolgokat, amelyek nem igazán szentül néznek ki? Meg nem igazán szentül viselkedsz időnként. Meg nem igazán úgy gondolkodol magaddal kapcsolatban, hogy mintha olyan szuper lennél, de mégis a Biblia kijelenti rólad, hogy szent vagy. Melyik részed szent? Melyik részed van elválasztva? Melyik részed van lepecsételve? Melyik részed az, amelyben Isten folytonosan gyönyörködik, és folytonosan azt

mondja, hogy te van az én szerelmes fiam? Melyik részed az, amelyik ennek a központjában van? Ami alapján, és ami miatt Ő ezt mondja, amikor újjászületél?

Az ember látja a lelkét, ó, Uram, én abszolút nem érdelem meg, nem vagyok erre méltó, mert haragra gerjedtem, ingerült lettem, a macskába is belerúgtam! Annyi mindent csináltam, úgy megbántam! Hogy tudok ebből megváltozni? Annyira szeretnék megváltozni, és annyira szeretnék többet imádkozni, és annyira szeretnék jobban odaszánt lenni. Annyi mindent szeretnék csinálni, és mindig elbuktam! És ott van benned ez a nagy kontraszt, ez a nagy ellentét, hogy Isten mond rólad valamit, te meg nem azt érzed. Miért van ez? De amikor lehull a lepel, és megérted a szellem és a lélek különbségét, akkor kitisztul előtted is, és azok a kis puzzle darabok, amelyek szanaszét voltak, a te kirakós darabjaid a helyére kerülnek. Így megérted önmagad, és így megérted a másikat is, hogy miért olyan, amilyen. Erről azt hiszem az elmúlt hetekben, években is már sokat hallottál, de ez még mindig csak a bevezető.

Tehát én úgy hiszem, hogy addig, amíg az ember nem tudja azt, hogy a szellem hol van, akkor hogyan ismerem fel magamban? A szellemet igazán nem lehet érezni. Szokták mondani keresztények, hogy én érzem a szellememet, hogy megmozdult. De a szellemi birodalom, meg a lelki birodalom nincs abban a fajta – nem tudom, mi a legjobb szó erre –, összeköttetésben, hogy egyikkel a másikat lehetne érezni. A szellem ott van bent. Istent érzed a szellemedben? Nem, de a lelkedben igen. Időnként még a testedben is érzed. A szellem nem látható. A lélek sem látható, de megnyilvánul. Ezt fogjuk most kibontani a következő alkalmakkor, mert fontos az, hogy a mi körünkben lássuk, értsük, tudjuk azt, hogy a kenet működése, amire sokszor hivatkozunk, így tudjuk világosan tisztán, érzékelni, látni, megfogni, megtapasztalni, érezni, idézőjelben mondom, mert nem tudom másképp kifejezni azokat a dolgokat, amiket nem lehet másképp kifejezni.

Azt, hogy mi a kenet és mi nem az, ezt akkor tudod eldönteni, ha felismered, hogy mi a szellem és a lélek közötti különbség önmagadban, és úgy általánosságban is. A lelki ember sokak szemében a non plus ultra, az, ami legmagasabb, legteljesebb. Hallottam kedves barátot, ismerőst, és egy nyugalmazott református lelkész bácsit is hivatkozni erre, még sok évvel ezelőtt, amikor még a szekszárdi gyülekezetnek voltunk a pásztorai. Járt oda egy nyugdíjas lelkész bácsi, akivel nagyon jó kapcsolatban voltam, nagyon szerettük egymást. Mondta, hogy ez a prédikátor, az a lelkész, akire hivatkozom, mennyire lelki ember. Kérdeztem tőle – ez sok évvel ezelőtt volt –, hogy mit ért ez alatt, hogy lelki ember? Persze azt értette a szíve teljességéből, amire legtöbb ember gondol, hogy nagyon istenfélő, nagyon mély tudású, nagyon odaszánt, nagyon elkötelezett, nagyon tiszta életet élő, nagyon olyan ember volt, aki Isten akaratában járt, és így fölnevezett rá. Mondtam neki, hogy értem, amit mondani akar, de bibliai szóhasználattal élve a lelki ember nem igazán pozitív kifejezés. Az egy negatív kifejezés. Ugyanezt úgy kellene kifejezni, bár nem tanítani akartam én őt, ötven év korkülönbséggel, csak beszélgettünk, hogy ezt úgy lehetne kifejezni, hogy szellemi ember, mert amire ő utal, az a szellemi kifejezéssel van a Bibliában leírva. De ugye ő ezt nem ismerte, sőt, azt mondta, hogy jó, jó Attila, látom az Igében, hogy ott van. De azért ha én megemlíteném a templomban, faluhelyen azt, hogy szellem vagy Szent Szellem vagy szellemi ember, a Juliska mama úgy megijedne, hogy kifutna a templomból. Mert ő egyből arra asszociálna, hogy a szellem mögött valami démonikus, valami ilyen okkult dolog van, és hát ezt azért mégsem tehetem meg!

Akkor fogalmazódott meg bennem először az, hogy most mi igazodunk „Juliska nénihez”, aki képviseli ebben a kis történetben a tradíciót, a kultúrát, képviseli azt a többszáz éves múltat, ami miatt az emberek így gondolkoznak a dologról, vagy pedig mi igazodunk a kultúránkkal, a tradíciónk igazodik Isten Igéjéhez? Nekem könnyű a helyzetem, mert ebben a közösségben, ebben a gyülekezetben születtem újjá tizennyolc évesen, és a kezdetektől fogva ezt így hallottam, így tanultam, nekem ez nem idegen. De aki éveket, évtizedeket tölt abban, hogy a szellem kifejezése az ő szemében, az ő fülében, az ő szívében csak valami gonosz, démonikus, istentelen dolog lehet, az mindig össze van kötve a néma szellemmel, amit kiűzött Jézus. A szellem szó mindig össze van kötve valami okkult dologgal, ha ezt a tanítást hallja valaki, évtizedeken keresztül, annak nehezebb az elméjében változtatni a dolgon. Tehát legyünk nagyon nagy megértéssel.

Azt hiszem ez egy alap felállás mindannyiunk részéről. Egy kedves barátom mondta ezt, aki egy másik gyülekezetbe jár, hogy neki eddig a szellem kifejezés mindig egy negatív kicsengésű dolog volt. Mondja ezt egy olyan ember, akit a szívemből tisztellek és szeretek. Mert a szíve rendkívül tiszta és egyenes Isten felé ott azon a helyen, ahol van abban a közösségekben. Egy csomó dologban teológiailag nem egy hullámhosszon vagyunk, de mégis olyan közel áll a szívemhez az illető, mert látom benne az Isten iránt való tiszteletet és szeretetet, az odaszánást és alázatot. Tehát nagyon jó alapanyag az ő szíve. Talán most is hallgat minket, mert szokott minket hallgatni.

1Korinthus 2,14.

14. Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Szellemének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy szellemileg lehet azokat megítélni.

Itt az *érzéki* szó szerintem rendkívül jó fordítás. Nagyon szeretem ezt így mondani, hogy érzéki, mert az érzéki egy egyenes irányba rámutató kifejezés a lelkire. Itt eredetileg a pszichikosz görög szó szerepel az érzéki helyén, ami szó szerint azt jelenti, hogy lelki, tehát pszichés, ami azt jelenti, hogy természetes és érzéki.

Ugy is lehetett volna fordítani teljesen helyesen, ha szó szerint fordítjuk, hogy a lelki ember pedig nem foghatja meg az Isten Szellemének a dolgait. Régi fordítások úgy mondják, hogy Isten lelkének a dolgait, de már ott bukott a dolog. Tehát a lelki ember nem fogja fel a szellemi dolgokat. Mit jelent az, hogy érzéki valaki? Azt, hogy az befolyásolja, az irányítja, az alapján hozza a döntéseket, amiket lát, amiket meg tud fogni, amiket hall, amit meg tud tapintani, meg tud ízlelni. Tehát az öt érzékszerv alapján nem lehet a szellemi dolgokkal kapcsolatot teremteni. Itt mondja az Ige: Az érzéki ember nem foghatja meg az Isten Szellemének dolgait. Tehát a lelki ember képtelen az érzéseivel, a gondolataival, az akaratával önmagában az érzéki szinten a szellemi dolgokat úgy megfogni, ahogy a szellem erre ugyanúgy képes.

Még egyszer felolvasom: Lelki, érzéki, testi, természetes ember, pszichikai ember pedig nem foghatja meg az Isten Szellemének dolgait, mert bolondságok néki, meg sem értheti. Tehát ésszel, csupán önmagában logikával megfogni, felfogni, teljes mértékben megérteni Istennek a dolgait nem lehet. Mégis ezen próbálkozunk és agyalunk, hogy hogyan tudnánk jobban Őt itt megérteni.

Persze az embernek van fizikai agya, idézőjelben mondom, ez nem bibliai kifejezés, van lelki agya, tehát lelki gondolkozásmódja, de a szellemednek is van egy gondolkozásmódja. Aki a szellem szerint gondolkodik, meg test szerint gondolkodik – írja a Római levél, hogy az egyik ezt aratja, a másik azt aratja. Tehát mi a feladat? Akkor ne foglalkozz a gondolkozás szinten, a lelki szinten, az érzéki szinten Istennek a dolgaival? Egyáltalán nem ezt mondtam, és az Ige sem ezt mondja. Hanem azt mondja, hogy azokat, akiket az érzéki birodalom ural és irányít, azok nem fogják megfogni Istennek a szellemi dolgait, mert képtelenek rá. Nem lehetséges.

Ugyanakkor az érzékeket, a gondolatokat, az érzelmeket hozzá lehet igazítani a szellemi dolgokhoz. És amikor már a lelkednek a gondolatai, az érzelmei, érzékei összhangban vannak Isten Igéjével, akkor sokkal közelebb kerülsz Istennek a megértéséhez. Érthető így?

A legfontosabb dolog keresztényként az újjászületés és a Szent Szellem keresztség után az, hogy az elmédet, azaz a lelkedet megváltoztasd. Elmondom még egyszer: a lelked megváltoztatása a gondolkozásmód megváltoztatásával kulcsfontosságú dolog. Ha ezt nem teszed meg, nem tudod felfogni Isten dolgait sohasem. Bármilyen családból származol, bármilyen tehetséged van, bár-milyen rend-szeresen jársz gyülekezetbe, bármilyen szolgálatot végzel, az elmédet, azaz a lelkednek egy részét, ami az elméd is, hozzá kell igazítanod Isten beszédéhez, ahhoz, amit Ő mond.

A lélek szó, tehát a psziché – este próbáltam számolgatni, van olyan igevers, ahol többször is szerepel – körülbelül száztíz alkalommal szerepel az Újszövetségben. A szellem szó legalább háromszázötven alkalommal szerepel az Újszövetségben. Ebből a háromszázötvenből nagyon sok egyértelműen Isten Szellemére utal, a Szent Szellemre, és ugyanakkor utal az ember szellemére. A pontos okát nem tudom, hogy miért nem fordította Károli közel ötszáz évvel ezelőtt ezt így külön le, de talán éppen azért, ami miatt ma is sokan viszolyognak attól, hogy a szellem és a lélek szavakat, illetve kifejezéseket és jelentésüket beengedjék magukhoz. Talán volt benne egy félelem, hogy az emberek ezt nem fogják megérteni. Talán volt benne egy félelem, hogy az emberek

félreértik, és hogy megijednek tőle. Mint ahogy ma is megijednek a vallásos emberek, amikor azt mondom, hogy Szent Szellem. Milyen szellemről beszélsz te? Szent Lélekről. A Szent Lélek, ugyanazt értjük alatta. Nem kell ezen megbotráncozni, és senkit nem kell leszólni, mert te vagy a nagy tudós, aki ebben a gyülekezetben erről hallottál, nem a te dicsőséged, hogy te erről tudsz és hallasz. Jó?

Tehát azokat, akik úgynevezett hagyományos közösségekbe járnak, nem kell megítélni meg elítélni sem, de fontos, hogy mi tisztában legyünk azzal, hogy különbség van aközött, hogy Istent Szellemnek szólítjuk, vagy nézzük, úgy tekintünk rá, vagy lélekként nézünk rá. Mert Isten nem lélek, Isten Szellem.

Hogy aztán neki van-e lelke és teste, erről lehetne megint vitatkozni vagy beszélgetni, de ez egy másik tanítás anyaga, majd valamikor talán erről is beszélünk. Nem mondom, hogy mindent tudok a dologról, de a lényeg, hogy a szellem kifejezés nagyon sokszor negatív, kísértetre hajazó kifejezés egy kicsit, és ez miatt nem igazán elterjedt. Bár az utóbbi tíz-húsz évben azért már nagyon sok keresztény ezt használja és megértést nyert erről.

Ugyanakkor nem tehetjük meg azt, hogy bármikor, bármilyen Igével kapcsolatban, amikor lélek vagy szellem van, ezt akármilyen megfontolásból felcseréljük. A Biblia nem véletlenül nevez léleknek minket, nem véletlenül mondja azt, hogy foglalkozzunk a lelkünkkel ott, ahol foglalkoznunk kell, és nem véletlenül nevezi szellemnek a szellemünket ott, ahol az az igehelyen azt nevezi.

Azon gondolkodtam, hogy a sátán hány és hány millió embert fosztott meg az elmúlt ötszáz évben ennek az igazságától. Lehet, hogy most még nem érted, még mindig a bevezetőn vagyok és úgy gondolod, hogy nagyon kacifántos, amiről beszélek, de ahogy tovább haladunk, ma meg fogod látni, hogy valóban így van ez, ahogy Attila mondja. Nem azért mert én mondom, hanem mert rá fogok mutatni egy két dologra a te életedből és meg fogod látni azt, hogy hoppá, ez így van, ez innen van! A következő igeversünk a János evangélium 4,23–24. Ugyancsak közismert igevers. Jézusnak a piros betűs vagy aranybetűs szavai ezek:

János 4,23–24.

23. De eljön az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók szellemben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres az Ő imádóiu.

Régen itt lélek volt, de nem ezt mondja az eredeti. Én nem mondhatom ezt léleknek, ha Jézus ezt szellemnek nevezi. Tehát szellemben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyeneket keres az Ő imádóiu.

24. Az Isten szellem: és akik Őt imádják, szükség, hogy szellemben és igazságban imádják.

Ezek nem az én szavaim. Ez nem az én tanításom. Ez Jézus kijelentése. Nagyon nem mindegy, hogy lélekben vagy szellemben imádjuk az Atyát. Az ószövetségi hívőnek nem volt lehetősége, hogy szellemben imádják az Atyát, mert a szelleme halott volt. Mégis amikor a lelkükből imádták az Atyát, volt, hogy ez nagyon-nagyon kedves volt Istennek.

Ott van például Dávid, ő nem tudott szellemben imádkozni, nem tudott nyelveken imádkozni, a szelleme nem volt élő Isten előtt, nem volt újjászületve, de mégis bátorította magát, hogy lelkem, áldd az Urat. Hányszor ott van ez a Bibliában, hogy lelkem, el ne feledkezz Őróla! Gerjesztette a saját lelkét és ahogy a törvényben írva volt, hogy teljes erődből, teljes lelkedből imádd az Urat és tiszteld Őt. Ez egy ilyen külső erőfeszítés, hogy magamat ráveszem arra, hogy imádjam és dicsőítsem Őt. Igazából ez nem szűnt meg az Újszövetségben sem, de nekünk nem lélekben kell imádni, hanem szellemben az Atyát. Magunkat meg tudjuk fegyelmezni, hogy egy imádó, egy Istent tisztelő életet éljünk. Ez az önfegyelem, azt hiszem, hogy rendkívül fontos dolog, életünk minden területére kihat.

Ma olyan oldalról közelítem meg tehát ezt a témát, ahogyan még nem hallottad, és kérdezem azt, hogy tudod-e, hogy honnan ered a szellemed? Kapásból rávágod, hogy Istentől! Persze, hogy Istentől! Hát honnan? Isten teremtette Ádámot. Vagy a sátán teremtett minket?

Amikor az ember megszületik testben, egy anyából előjön a test, mikor kerül bele a szellem? Gondolkoztál-e ezen valaha? Kényes téma ez, tudom, és félre is lehet érteni egy-két dolgot, úgyhogy

ha kérdésed van, akkor alkalom után gyere hozzám és beszéljük meg. Nem akarok semmilyen eretnek tanítást előhozni nektek. Én úgy hiszem, hogy valamilyen titokzatos módon az ember szelleme a fogantatáskor kerül be az embrióba. Embriónak hívják azt a két sejtet, amikor egyesül. Ugye? Aztán nem tudom az orvosi szakkifejezéseket, hogy hány hetes, hány hónapos korban magzatnak nevezik, aztán egy pár hónap és megszületik a kisgyermek. Mikor kerül bele a szelleme és honnan? Hogyan kerül bele a lelke és honnan? Tudod, hogy ír erről a Biblia? Nézték rám, hogy ezen még sosem gondolkoztam. Pedig, ha erről van egy kis megértésünk, akkor könnyebb megérteni önmagunkat is. Könnyebb megérteni azt, hogy miért vagyunk olyanok, és miért viselkedünk időnként úgy, ahogy.

Tehát a szellemünk, írja a Biblia egyértelműen, Isten képére lett teremtve, ami meghalt Ádám bűnbeesésekor. Ez ott van a Bibliának a második oldalán. Ez egyértelmű. Tehát a szellemünk egy valóságos, természetfölötti Istennel azonos lényegű realitás, nem tudom ezt máshogyan kifejezni. Így van? Egy áment se hallok? Én úgy hiszem, hogy a testünkbe a fogantatáskor kerül be a szellemünk. Nem tudom, hogy hogyan csinálja ezt Isten. Nem tudok mindenre választ. Azt sem tudom, hogy előtte a szellemünk hol volt, mit csinált, létezett vagy nem létezett, hogy akkor született-e meg? Vannak erre teóriák ilyenek, olyanok, amolyanok. De mindenesetre nem minden van az orrunkra kötve, most tükör által homályosan látunk, akkor majd színről színre, amikor meglátjuk Őt. Nem is akarok ebbe mélyen belemenni, mert nem a magánvéleményemet szeretném prédikálni nektek.

A Biblia a szellemünket a Példabeszédek 4. fejezetében például a legközpontibb, a legbelsőbb résznek nevezi, és ugye ez egy szemmel nem látható dolog, de nem látható a lelkünk sem. Azonban a lelkünk abban az értelemben nem természetfölötti, mint ahogy a szellemünk természetfölötti. Értsd ezt jól, kérlek!

Úgy hiszem, hogy az ember szelleme egy természetfölötti valóság. Figyelj nagyon jól, hogy mit mondok, hogy ne értsd félre! Úgy hiszem, hogy a szellemünk önmagában természetfölötti, ami benne él egy természetes testben. Hisz amikor a test meghal, elbomlik, a szellem örökké él. A természetes világot elhagyva él majd ott, ahova kerül, ezért a természet fölött áll. A természetes világ nem korlátozza le a szellemet abban az értelemben, hogy neki itt kellene maradnia és közöttünk kellene járkálnia. A test az, ami lekorlátozza a szellemet. A test, amibe beleszülettünk, belekényszerít minket egy olyan közegbe, amivel Jézus is szembesült, hogy egyszerre egy helyen tudunk jelen lenni. Jézus ugyanígy volt. A szellem azonban mindenhol jelen van. Természetfölötti valóság. A szellemed, amikor kilép majd a testből és a mennybe kerül, le fog látni majd a földre. Van erre bibliai utalás, ugye a Lázár és a koldus és a gazdag ember átláttak egymáshoz. Nem korlátoz akkor már a fizikai test.

De a lelkünk honnan ered? A lelkünk is természetfölötti? A lelkünk is ugyanolyan, mint a szellemünk? Úgy hiszem, hogy a lelkünket, és lehet, hogy ez most botránykő lesz a számodra, de a lelkünket örököljük. Megmondom, hogy honnan vettem én most ezt, és te magad fogod azt mondani, hogy igen, ez így van. Amikor a testedre nézel, vagy amikor más néz a te testedre, akkor vajon van-e hasonlóság a szüleiddel? Arcforma, alkat, bőrszín, hajszín? Esetleg van-e valamilyen külső jegy, amiről meg lehet állapítani egy kívülállónak is, hogy hasonlítasz édesapádra, édesanyádra? Van ilyen? Tehát ez egyértelmű mindenki számára.

A lelkedről ez elmondható? Vannak olyan tulajdonságaid? Nem mondták még soha azt, hogy olyan vagy, mint apád, úgy viselkedsz, mint anyád? Tudod fiam, apád nem ilyen volt, de nagyapád az pont ugyanígy viselkedett, mint ahogy te. Volt ilyen már veled?

Akkor honnan van a lelked? Örökölted! Vannak lelki örökségeink, vannak bizonyos habitusok, vannak temperamentumok, van, aki csendes visszahúzódó ugyanúgy, mint az apukája vagy az anyukája vagy a nagymamája, van, aki indulatos, haragos, lobbanékony természetű. Van ilyen? Hogy az apád ugyanilyen volt, ezzel szembesítettek. Van ilyen? Minden egyes lelki tulajdonság ugyanúgy működik, mint a szüleidben? Nem! A szüleidnek ebben az értelemben a klónja vagy? Nem! De mégis vannak a lelki szinten olyan dolgok benned, amelyek visszavezethetők a szüleidre. Nem a másik

országban előre hasonlítasz, hanem apádra, anyádra, nagyapádra, nagyanyádra, és így fölfelé tovább. Tehát erre utalok akkor, amikor azt mondom, hogy a lelkedben örökölsz dolgokat. Már kezdünk a mélyére menni!

Van olyan, hogy valamiben nem hasonlítasz, van olyan, amiben egészen másmilyen vagy, mint a szüleid. A legjellemzőbben három különböző dolog befolyásolja a lelkünk állapotát, a milyenségét és azt, hogy milyen lelki emberek vagyunk.

Az első, amit örököltél. A második az, ahogy felnőtél, amilyen neveltetést kaptál, amilyen környezet körbevett téged, amilyen értékrendet kaptál otthon, amit hoztál otthonról, amilyen hatások értek és amilyen hatásokkal te reagáltál önmagadból. A harmadik pedig olyan külső körülmény, ami befolyásol téged, ami teljesen független tőled. Gondolok itt arra, hogy mikor születtél, hol születtél, milyen családba születtél. Ezek teljesen függetlenek tőled, nem te határoztad meg.

Azt, hogy mit örököltél, azt sem te határoztad meg. Azt, hogy hogyan teltek a magzati korban lévő hónapjaid, a csecsemőkorban lévő hónapjaid, éveid, a kisgyermekkorod, a tizenéveskorod, hogy hogyan teltek ezek, a hatások, amik értek téged, nem te választottad ezeket meg, te próbáltál erre reagálni. Amikor felnőtél, akkor meg kell látnod, hogy mi az, amit onnan tovább akarok vinni és mi az, amin én változtatni akarok és változtatni szeretnék.

Vannak a külső dolgok, amiken nem igazán lehet változtatni. Ugyanerről beszél Mózes az Ószövetségben, hogy az embernek a lelke valahol ott benne van az emberben. A 3Mózes 17. mondja ezt egy közismert Igében, amit talán ebből a megvilágításból még nem hallottál sohasem.

3Mózes 17,11.

11. Mert a testnek élete (nefes/lélek) a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül legyen a ti életetekért, mert a vér a benne lévő élet (nefes/lélek) által szerez engesztelést.

Mert a testnek élete – ott a héber szó – lelke a vérben van. Azt mondja Mózes, hogy a lélek a vérben van. Én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül legyen a ti életetekért, mert a vér a benne lévő élet (nefes/lélek) által szerez engesztelést. Hol van tehát a lelked Mózes szerint? A vérben. Hú, az ember vakarja a fejét, hát azt hittem, hogy valahol ott van bent a lelkem! Erre ott van mindenhol bennem, ahol a vérem bennem van? Ezt mondja, Mózes. Figyelj, ha az előbb beszéltem az öröklésről és az örökösödésről, akkor most szeretném, ha figyelnél arra a továbbiakban, hogy a lelki habitusodat, az alkatodat, a természetedet bizony a véred hordozza a Biblia tanítása szerint. Ugye ismered a kifejezést, hogy ki milyen vérmérsékletű? Hallottad már ezt? Például szelíd, vagy olyan, amilyen. Ezt bizony az őseinktől örököltük. Ahogy pontosan ugyanígy örökölte Jézus is a lelkét az Atyától. Tudjuk, hogy Jézus fogantatásakor Mária méhében fogant meg a mag, de ez a mag nem egy fizikai, bukott ember, férfi magja volt, hanem kitől lett megtermékenyítve Mária? Az Atyától! A Szent Szellem árnyékozta be Őt. Nem tudjuk, hogy pontosan hogyan történt, de ott történt a fogantatás, és ezáltal van az, hogy Jézus öröksége az Isten természete. A szellemében élt, és a lelkében is élt. Nem örökölte Józsefnek semmilyen természeti, genetikai mintáját. Te örökölted apu, anyu, nagyszülő genetikáját és az visszavezethető évszázadokra. Sőt, ott tart a mai orvostudomány, hogy évezredekre visszavezethető a genetika, amit honnan állapítanak meg? A te véredből, vagy valamelyik sejtedből. A genetikát, amit hordozunk magunkban, azt a vérünkön keresztül hordozzuk. Genetikailag mi mindannyian apáink, nagyanyáink, dédanyáink stb. bizonyos hajlamait, tulajdonságait hordozzuk magunkban. Ha örülsz ennek, ha nem. Ha elfogadod ezt, ha nem. Ha tetszik ez, ha nem. Valaki örül annak, hogy köszönöm, hogy ebbe a családba születtem, mert az a fajta gerinccesség, egyenesség, ami volt apámban, nagyapámban, az az értékrend, amit a családból hoztam, az alaptermészetemben jelen van nekem is. Én ezt tudom fejleszteni, ezzel tudok mit kezdeni, és tudom ezt tovább vinni. Így generációról generációra ez az áldásos vérvonal megy és halad előre.

Valaki azt mondja, hogy szeretnék mindent elfelejteni a gyerekkoromból, a szüleimre sem szeretnék igazából ránézni, mert semmit nem kaptam tőlük. Sajnos ilyen is van. Persze van ennek az egésznek a keveréke, amikor van jó is, meg rossz is. Azt hiszem, hogy ez a túlnyomó többség.

Mivel mindannyian egyediek vagyunk, ezért nem vagyunk a szüleink következményei abban az értelemben, hogy mindenünk ugyanolyan lenne, mint amilyen a szüleinknek. Mert a vérvonal az apa részéről öröklődik, de ott van az anyai rész is, és van olyan, hogy a lánygyermek hasonlít az édesanyjára, természetében, külsőségeiben? Igen, persze, hogyne volna. Ádámtól kezdődően az ember lelke gyakorlatilag folyamatosan módosul, deformálódik valamilyen irányba. De nem így indult el. Ha meg akarjuk ezt érteni, akkor a legelejére kell mennünk, az 1Mózes-re, ahol a 2,7-ben a klasszikus igevers így hangzik:

1Mózes 2,7.

7. És formálta az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehelt az ő orrába életnek leheletét. Így lett az ember élő lényé.

Az élet lehelete a szellem volt. Belelehelte a földből formált por formába a szellemet, így lett az ember élő lélekké. Két külön kifejezés szerepel itt ebben a kezdeti igeversben. A „lehelt az ő orrába életnek leheletét”, héberül nesámá, az a szellem, és lett az ember „élő lélekké” a nefes héber szó szerint. Van még más kifejezés is, ami szerepel az Ószövetségben, ami az emberre utal, de most menjünk tovább.

Tehát a lelki alkatot Ádám után minden egyes ember örökítette tovább. Az eredeti lelki állapota Ádámnak tökéletes volt, úgy, hogy megvolt a szabad választási és döntési joga, mert ezzel az Isten képére teremtett állapotában árulta el Istent. Tehát a lelkében ott volt a szabadsága arra, hogy azt mondja, hogy kígyó, befogod a szád, én leszek az, aki a fejedre taposok, takarodj ki innen a kertből! Ádám megtehetette volna ezt? Olyannyira, hogy föl is volt hatalmazva erre, hogy megtegye, de nem tette. A saját döntése volt az, hogy evett abból a gyümölcsből. A szellemében meghalt, és a lelke is elkezdett deformálódni. Úgyhogy amit továbbadott örökséget a leszármazottjainak, láttuk már, hogy Káin mit tett Ábellel, a szabad választása, a szabad döntése, a szabad akaratából tette. Gyere, Ábel, úgy szeretlek, majd megeszlek, mi örökké testvérek maradunk, imádjuk a mi Istenünket együtt! Az, hogy engem nem fogadott el úgy Isten, mint téged, nem érdekel. Én alázas vagyok, szelíd vagyok. Én odaadok érted testvéri szeretetből mindent.

Hát nem! Megölte! Ez a fajta lelkiség, ez a fajta lelkiállapot, a bukott szellem következményeként odáig fajult, hogy eltelt pár száz év, és Istennek majdnem az egész földet ki kellett irtania, mert nem volt már a földön a sok tízezer, százezer, milliónyi ember között csak nyolc fő, akire azt mondhatta, hogy van még remény. Őket élve hagyom, az ő generációjuk, a leszármazottjaik lelke még nem deformálódott annyira el, hogy tudnak valami értéket továbbadni. De az már olyan menthetetlen, hogy nem akarom azt, hogy az egész világ olyan emberekkel legyen benépesítve, akik teljesen istentelenek.

Az újjászületéskor, amikor elfogadod Jézust, a szellemed születik újjá, de a lelked még mindig ugyanolyan, mint amilyen volt, mielőtt újjászülettél. Amikor újjászülettél, akárhány éves is voltál, abban az állapotban voltál, amit örököltél. Amilyen hatások értek, ahogyan szocializálódál, amilyen körülmények körbevettek téged, és ahogyan reagáltál, amilyen voltál éppen. A szellemed újjászületett, a lelkeddel neked kell foglalkozni. Az 1Péter 1,18. mondja. Ez az igevers egy újszövetségi bizonyíték arra, hogy valamit örököltünk. Itt van a bizonyíték! Vagyis itt is van a bizonyíték. Péter mondja:

1Péter 1,18.

18. Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből;

Mondja ezt a Károli fordításban. Azt írja, hogy meg vagyunk váltva az atyáinktól örökölt hiábavaló életünkéből. Itt nem az a fajta élet van, ami a biológiai életre mutat. Az, hogy van bennünk lélegzet, van egy testünk és fizikai szinten jelen vagyunk a földön, ez is a szüleink miatt van. Értsd ezt jól! Persze Isten miatt is, de értsétek itt most ezt a tanítás kontextusában jól. A görögben nem az a szó szerepel, hogy életet örököltünk, hanem az úgynevezett anastrophé kifejezés szerepel, aminek a gyöke, aminek a lényege egy bizonyos fajta hajlamot jelent. Ezt az egy görög szót hoztam nektek mára, amit kivetítünk. Nem akartam nagyon tudományos lenni, de ezt mindenképpen kivetítjük.

Tehát mit örököltünk az atyáinktól kapott hiábavaló életünkben, vagy ezzel együtt? Életmódot, életvitelt, életvezetést jelent ez a szó és magatartást, viselkedést. Tehát örököltél magatartást, viselkedést. Az előbb bólogattál nagyon és föltetted a kezed, hogy igen, vannak bennem olyan dolgok, amik hajznak arra, amit anyu, apu tett. A hajlam szó az, ami a leginkább visszaadja ezt a kifejezést. Ez a legmélyebb gyökere ennek a szónak. Ezt a hajlamot vagy megerősíti a gyerekkorban szerzett trauma, sérülés, nevelés, vagy ezt a hajlamot teljesen elnyomja egy jó nevelés, egy jó példa, egy helyes értékrend.

Tehát nincs az ember eleve elrendelve arra, hogy örökölt valamit a szüleitől, és akkor nekem mindenképpen azt kell végig vinnem, mert egyszerűen nincs más választásom. Ez nem igaz! Ne fogadd ezt el! Ugyanakkor vannak dolgok, amiket örököltünk, amikkel neked foglalkoznod kell. Ugyanúgy a minőségi gyermekkor, a minőségi örökség, a minőségi vérvonal, hogy nagyon intelligensek, műveltek voltak a szülők generációkra visszavezetve. Nagyon értelmes módon jó értékrendet, helyes értékrendet közvetítettek a gyerekeknek. Ezt is el lehet rontani egy külső benyomással, egy külső hatással. Tehát nem rendel ez eleve téged arra, hogy atomtudós leszel, ha apukád az volt, akkor te is biztos az leszel. Mert ez csak úgy magától jön. Nem! Sok lelki beállítottság szerzett dolog, vagy pedig tanult dolog. Nagyon sok lelki dolog, ami benned van – ezért beszélek erről a mai alkalommal, hogy ezt egy kicsit jobban lássuk – örökletes és fölvet. Kívülről fölvet, szerzett dolog, vagy tanult dolog. Megtanultad ezt az óvodában, megtanultad az osztálytársaidtól, megtanultad egy jó tanártól, megtanultad egy rossz főnöktől a rossz mintát, a rossz dolgot. Ne adja Isten, de hadd használjam ezt a kifejezést, hogy megtanultál egy rossz dolgot a gyülekezetben. Egy rossz pásztortól, vagy egy rossz igehirdetőtől. Ezt megtanultad, és azokat a jó dolgokat, amiket eredetileg hoztál magaddal, így el lehet nyomni. De ugyanígy, azokat a rosszakat, amiket örököltél, ugyanígy felül tudod írni tanulással, szorgalommal, kitartással. Az esetleges sok sérelem, bántás, csalódás, keserűség keménnyé tud téged tenni, még annak ellenére is, ha egyébként az erre való hajlam nincs benned jelen.

Vannak emberek – és ezt mondjuk ki nyíltan –, akik hajlamosak arra, hogy nagyon befelé fordulóak legyenek, és ez genetikailag van így. Hajlamosak arra, hogy nagyon csüggedtek, levertek legyenek. Ez nem mentség számukra, de ha nincs is benne ez az örökségben és minden szuper és minden rendben van veled, akkor is a külső hatások, a keserű csalódások, a bántások, a fájdalmak, azok a dolgok, amelyek megsebeztek a lelkedet, megsebeztek az életedet, keménnyé tudnak téged tenni. Ezek érzéketlenné tudnak téged tenni az embertársaid felé és bizony érzéketlenné tudnak téged tenni Isten felé is.

Ezért nagyon fontos – ezt most elmondom háromszor –, hogy nagyon-nagyon-nagyon fontos, hogy a lelkedet ápd! Mert ha a lelked keserű, ha a lelked szomorú, ha a lelked bánatos, ha a lelkednek problémája van, az befolyással lesz a szellemed jó, funkcionális működésére. Ha állandó levertségben, állandó depresszióban, állandó negatív gondolatokban pörögsz, állandó fájdalmakban a saját sebeidet nyaldosod, akkor azt gondold, hogy Isten szabadon tud kiáradni belőled, korlátok nélkül? Nem! Te magad leszel az, aki a szellemedet korlátok közé szorítja. Pedig ott van benned már belül minden, amire szükséged van, ezért igazából rajtad áll, hogy mi tud onnan kijönni. Ez a lelkünk kiszabadítása, a lelkünk felnyitása, a nehézségek, a keserűségek miatt teszi lehetővé Isten számára, hogy jobban kiáradjon belőlünk. Mert amikor örömben vagy, békességben vagy, nyugalomban vagy, szeretetben vagy, harmóniában vagy, összhangban vagy a szellemi dolgokkal, akkor nem könnyebben nyilvánul meg belőled Isten kegyelme, szeretete, irgalma, jósága? Dehogynem! De az emberek nem ezt csinálják, hanem élnek a lelki életüket úgy, ahogy esik, úgy puffan, siránkoznak, nyafognak, keseregnek, és utána azt mondják, hogy Uram, áldjál meg engem, legyen nagy áldás, legyen nagy erőmegnyilvánulás és annyi minden jó dolog legyen körülöttem és áradjon a kenet!

Hála Istennek, hogy az Ő nagy irgalmasságából sokszor tapasztaltam, és sokszor van úgy, hogy Ő nem korlátozza le magát felénk bizonyos helyzetekben, bizonyos dolgokban. Sokszor igen, természetesen. De sokszor a mi képességeink felett szól, a mi érzelmi, lelkiállapotunk ellenére is képes megmozdulni. Ezt így értem! Ugyanakkor teljesen egyetérték azzal, hogy Isten lekorlátozta

magát az emberre. Mert mi vagyunk az Ő teste, mi vagyunk azok, akiken keresztül munkálkodni tud. Ő ezt így tervezte!

A lelkünk alakulása nem csak örökölt dolgokon múlik, hanem neveléssel, tanulással fejleszhető, építhető, művelhető. A jelleted, a személyiséged összessége olyan, mint egy kert, amely gondozást igényel, művelést igényel. Nyilvánvaló, hogy valakinek jó kéz ügyessége van azért, mert a szüleinek is az volt. Van, akinek zenei tehetsége van, mert ezt örökölte. Az örökség fejleszhető még tovább is. Amit örököltél, az tovább fejleszhető szorgalommal, kitartással, fegyelmezett fejlesztéssel. E nélkül ez nem fogja azt a teljességet elérni, amire Isten elhívott téged. Az, hogy kiből mi válik, az attól is függ, hogy Istentől, vagy az apánktól, anyánktól örökölt dolgokkal mit kezdünk.

Mondtam az előbb, és szeretném hangsúlyozni még egyszer. Vannak dolgok, amiket nem te szabályozol. Nem te választottad a szüleidet. Ki az, aki azt mondhatja magáról, hogy én azt akartam, hogy ő legyen az apám, és az anyám? Így döntöttem, ide akartam születni. A szomszédaidat megválogathatod, a rokonaidat nem, ahogy szokták mondani. Ez van! Nem te választod meg a gyerekkorodat, a neveltetésedet és nem te választottad meg azt az időt, hogy milyen időkorokban születesz erre a földre. Születhetnél volna az 1200-as években is, nem? Születhetnél volna háromezer évvel ezelőtt is, de Isten úgy döntött, úgy hiszem, ez az Ő kezében van, nem a miénkben, hogy nekünk most kell megszületni.

De ma te választod meg, hogy mit kezdesz azokkal a dolgokkal, amik körbevesznek. Ma te választod meg, hogy mit kezdesz az örökségeddel. Ma te döntesz azzal kapcsolatban, hogy mihez kezdesz az atyáidtól örökölt hajlamaiddal, temperamentumoddal. Te döntöd el ma, hogy hogyan reagálsz azokra a külső tényezőkre, amik érnek téged a világban, a gyülekezetben, a munkahelyeden, a családotban. Ez a te döntésed, a te kezében van! A te kezében van valami olyan dolog, ami nem látható, de mégis kézzelfoghatóvá válik. Ez a te döntésed! Te döntöd el, hogy olyan példamutató édesanya, édesapa leszel, mint amit örököltél, mint amit láttál gyerekkorban, vagy éppen olyan példamutató édesanya, édesapa leszel, amit nem láttál otthon. Pont azért leszel inkább olyan. Az újjászületés után az embernek nyílt kapcsolata van Istennel, de a lelked még egy fogságban van, amit a gyerekkorod körülményei, hiányosságai, a környezeti hatások, esetleges zaklatások, bántalmazások, családi traumák hatást gyakoroltak rád. Nekünk van egy feladatunk! Ki kell szabadítanunk a lelkünket azokból a fogságokból, azokból a nehézségekből, azokból a fájdalmakból, amikbe vagy beleszülettünk, vagy fölvevünk magunkra!

Most szeretném nektek olvasni az 1Péter 1,7–9. igeverseket. Ezzel fogom zárni. Azért, hogy meglásd, hogy megtudd, hogy a szellemeddel nem tudsz csinálni semmit sem, abban az értelemben, hogy amikor bűnben éltél, nem tudtad magad olyan állapotba hozni, semmit nem tudtál kezdeni a szellemeddel, hogy a szellemi halál állapotából a szellemi életbe jussál. Egyet tudtál tenni, hogy elfogadtad Jézus Krisztus munkáját, hogy Ő tegye ezt meg érted, veled. Rácsatlakoztál arra az isteni erőre a szívedben levő hittel és Ő tette ezt meg veled. A lelked azonban a te kezében van, és erről szól ez a pár igevers.

1Péter 1,7–9.

7. Hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranynál, dicsőretekre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésekor;

8. Akit, noha nem láttatok, szerettek; akiben, noha most nem látjátok, de hisztek Őbenne, kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek:

9. Mivel eléritek hitetek célját, a lélek üdvösségét.

A lélek kiszabadítását. Úgy gondolom, ez lenne a legjobb kifejezés itt a fordításra. Itt az üdvösség szónál a szótéria szó szerepel, ami nagyon sok jelentéstartalommal bír. De azt hiszem, hogy itt az egyik legjobb kifejezése ennek a kiszabadítás. A hiteddel ki tudod szabadítani a lelkedet a sérelmekből, a hagyományokból, a hiábavalóságokból, a rossz hajlamokból, a világ rád rakódó szennyéből. Ezt nem teszi meg helyetted senki, még Isten sem. Itt van a felszólítás rá, hogy a hiteddel ezt meg tudod tenni. Ha a lelked túlságosan leterhelt, túlságosan háborog, ha a lelked meg van kötözve babonás dolgokkal, hiedelmekkel, akkor az Ige kívülről nem tud mélyre hatolni.

Ezzel szeretném zárni. Hiszem, hogy egy kicsit közelebb kerültél önmagad megismeréséhez és ezáltal Isten megismeréséhez és ahhoz, hogy teljesebb, boldogabb, békességgel teljesebb, gyümölcsözőbb életet éljél az Atya Isten dicsőségére! Ámen!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

AZ ÜDVÖSSÉG IMÁJA

*„Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról,
és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta
Őt a halálból, üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk
a megigazulásra, szájjal teszünk pedig vallást
az üdvösségre.” (Róm. 10,9–10)*

**Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia.
Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért.
Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én
megigazulásomért, a Biblia tanítása szerint.**

**Kérlek, Jézus, legyél az én Uram!
Kérlek, Jézus, legyél az én Megváltóm!
Kérlek, Jézus, legyél az én Gyógyítóm!
Költözz a szívembe és teremts újjá engem!**

**Jézus, Te vagy az én Uram!
Jézus, Te vagy az én Megváltóm!
Jézus, Te vagy az én Gyógyítóm!**

**Meg vagyok váltva! Újjászülettem Krisztusban.
Az Ő szent vére megtisztított minden bűntől.
Köszönöm, Úr Jézus, az örök életet! Ámen.**

ELÉRHETŐSÉGEINK

POSTACÍM: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

TITKÁRSÁG: +36 (70) 428-4144 **ÚJ!**

E-MAIL: titkarsag.ksze@gmail.com **ÚJ!** (Kántor Ibolya)

SKYPE: kszetitkar • HONLAP: www.ksze.org

INTERNET RÁDIÓ: www.kszeradio.hu

YOUTUBE: KSzEVideo

ÚJSÁG SZERKESZTŐSÉG: oromhirado@gmail.com **ÚJ!**